

[Arbejdsministeren]

Jeg skal sige til fru Lilli Gyldenkilde, at der er ingen modsætning mellem det, jeg sagde før, om, at vi ikke er tilhængere af en speciel ungdomsløn, og det forhold, at vi ønsker, at arbejdsmarkedets parter selv skal klare spørgsmålet om aflønningen på de egentlige beskæftigelsesarbejder; det er jo det, vi taler om her.

Den bekendtgørelse, arbejdsdirektøren har udstedt, ved fru Lilli Gyldenkilde udmærket ikke giver unge en lavere løn end den almindeligt på arbejdsmarkedet gældende voksenløn, som et stort flertal af lønmodtagerne har stemt ja til ved sidste overenskomstforhandling. Det, lønbekendtgørelsen gør, er at løse et specielt ubalanceproblem, som fru Lilli Gyldenkilde dybt i sit store hjerte ved eksisterer, når folk på 18 år, der kommer ind på egentlige beskæftigelsesarbejder i hovedstadsområdet, aflønnes med en løn, der ligger over gennemsnitslønnen for metalarbejdere i Danmark. Jeg vil meget gerne holde den diskussion – der er en masse principper og besværligheder, og hvis jeg bare kunne sno mig ud af nogle af disse besværligheder, så ville jeg være lykkelig – helt adskilt fra den diskussion, der føres med de borgerlige partier om behovet for at komme ned under den normale voksenløn, når man er ung voksen. Jeg mener ikke, at de to diskussioner har meget med hinanden at gøre.

Jeg vil gerne sige til hr. Lawaetz, at jeg er ked af, at hr. Lawaetz misforstod mig. Det, jeg kritiserede, var den tradition, som er indført af fremskridtspartiet. Det var ikke hr. Lawaetz. Jeg udtalte mig vist også meget anerkendende om hr. Lawaetz' bemærkninger i øvrigt. Nej, det er den dårlige skik, fremskridtspartiet har indført, at man stiller en lang række ændringsforslag, og uanset om de ændringsforslag bliver vedtaget, stemmer man alligevel imod forslaget ved tredje behandling. Det var ikke god parlamentarisk tone, før fremskridtspartiet kom i folketinget, og den omstændighed, at det konservative folkeparti i dag er i den situation – selv om jeg godt kunne høre, at det hverken var ja eller nej, men et klart konservativt »måske«, vi hørte fra den konservative ordfører – er et krisetegn. Selvfølgelig er det et krisetegn . . . nå, men jeg tør ikke af hensyn til hr. Erhard Jakobsen belære nogen om parlamentariske sæder, så jeg skal afholde mig fra det. Men jeg mener i hvert tilfælde ikke, det er et

sundhedstegn, at man stiller en stribe principielle ændringsforslag, men ikke kan give svar på, om man, hvis folketinget følger ens råd om at ændre forslaget på det punkt og det punkt og det punkt og det punkt, vil stemme ja eller nej.

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Henriksen, som måske – al ære og respekt for alle ordførerne – kom med dagens mest interessante indlæg, at jeg mener ikke, fagbevægelsen havde eksisteret i dag med den holdning, hr. Ole Henriksen her giver udtryk for. Jeg mener, at det er en erfaring, man har måttet leve med altid, at man stiller sine krav, man stiller sine forslag, man forhandler så langt, man overhovedet kan komme, men ind imellem må man acceptere forringelser. Man skal ikke acceptere enhver forringelse i enhver situation, men jeg synes, der skal et stærkt bryst til at sige, at man ønsker at stemme nej til jobskabelsesforslaget, som det nu ligger – det indeholder ganske vist en aldersgrænse, som regeringen og jeg har argumenteret meget stærkt for er absolut uheldig, men hvor der alligevel er sket en betydelig opblødning ved det ændringsforslag, der nu er stillet, og hvor det er muligt projekt for projekt at tage konkret stilling i arbejdsmarkedsnævne, også efter den formulering, jeg gav før – at man på forhånd siger, at det er så dårligt et forslag, at det burde regeringen trække tilbage. Selv om man har et ønske om 8 timers arbejdsdag, kunne det godt være, at et fremskridt fra 12 til 10 timer ikke var at foragte. Jeg mener altså, at hr. Ole Henriksen burde tænke endnu en gang over tingene og vurdere, om det er rigtigt at kaste denne – det indrømmer jeg – reducerede chance fra sig.

Jeg skal ikke sige noget til hr. Ellemann-Jensen, og jeg håber, at han vil gøre mig en tilsvarende tjeneste en anden dag.

(Kort bemærkning).

Lawaetz (FP):

Det er rigtigt, at fremskridtspartiet stiller masser af ændringsforslag, og det bliver vi ved med, for der er tusinder af ting, der efter vor mening trænger til at ændres. Denne gang har vi kun stillet 2 ændringsforslag – det ene er vi kun medforslagsstillere til – som vi betragter som meget seriøse, nemlig om en begyndelsesløn og om, at det skal foregå i den private sektor. Det er derfor en